

Bunastarea animala si productivitatea

Descriere imagine:
Vaci pe camp

Nu exista nici un dubiu ca rolul economic al animalelor de ferma este, in esenta, acela de a furniza produse alimentare de origine animala. Avand in vedere ca semnalele vin din pietele de alimente, toate interesele producatorilor se indreapta spre maximizarea castigului economic net pe care il pot oferi animalele lor, adica valoarea lor comerciala.

Pentru a realiza acest deziderat (productivitatea), se merita ca animalelor sa li se ofere un anumit grad de ingrijire, acordand atentie **„bunastarii”** acestora. Animalele de ferma sunt hranite, cazate si protejate de prafatori, bolile lor sunt prevenite sau tratate si in general primesc un tratament mai bun comparativ cu ceea ce ar fi avut in salbaticie.

Â

Productivitate fara bunastare nu exista

Producatorii, in special cei care utilizeaza sisteme intensive de productie, atunci cand sunt acuzati ca utilizeaza standarde scazute de bunastare animala, se apara spunand ca **„bunastarea animalelor este o prioritate de varf pentru mine, iar animalele mele nu vor putea produce in mod profitabil daca bunastarea lor nu ar fi deplina”**.

Aceasta abordare ne arata pur si simplu ca bunastarea animala este o componenta a unui set de conditii necesare pentru a obtine productivitatea animala. Ea nu are un merit sau o valoare economica in sine.

In acest fel, punem intrebarea: **„Are bunastarea animalelor de ferma o valoare economica independenta car**

e trebuie recunoscută? • Acest aspect este foarte important, deoarece nu trebuie luată nici o măsură, nu trebuie folosită nici o resursă sau nu trebuie făcută nici o cheltuială economică pentru a obține bunăstarea deplină a animalelor dacă nu se poate obține un plus de valoare economică din aceasta.

Â

Valoarea utilă a animalului - condiție a bunăstării?

Rolul unui animal ca resursă nu implică faptul că acesta are doar o valoare utilă. În economia resurselor naturale, obiectele primesc ceea ce numim „valoare non-utilă”. De exemplu, oamenii contribuie financiar, în mod voluntar, la cauze cu care nu au nici un contact direct și de pe urma cărora nu vor avea nimic de câștigat în mod util, cum ar fi salvarea balenelor albastre, conservarea unei anumite lucrări de artă sau protejarea unui monument istoric.

Singura utilitate câștigată de pe urma acestor acțiuni o reprezintă faptul că știe că acele obiecte sau animale protejate încă există. Ei atribuie ceea ce numim „valoare existențială” și aceasta este o valoare economică autentică comparabilă cu cea utilă, datorită consimțirii oamenilor de a plăti pentru aceasta. Observăm că anumite resurse utilizate în activitatea productivă pot avea și o altă valoare în afara de cea utilă.

Cea mai bună analogie utilizată pentru a demonstra raționamentul anterior este aceea a resursei de muncă, esențială în activitatea economică. În timp ce valoarea muncitorilor (câștigul) este puternic legată de productivitatea lor economică, societatea îi apreciază pe membrii săi nu doar pentru contribuția lor la rezultatele economice.

Oamenii au o valoare utilă ca forță de muncă, dar bunăstarea lor este un element important în evaluarea societății din care face parte, evidențiată prin reglementările de protecție a muncitorilor, sistemele de asigurări sociale, îngrijirea bătrânilor, infirmilor etc., toate acestea nefiind legate de valoarea utilă a oamenilor. În acest caz, resursele pot fi evaluate după criterii care nu sunt legate de productivitatea lor.

În mod similar, nu este cu nimic ieșit din comun ca animalelor de fermă să le fie atașată o valoare economică, suplimentară și independentă de productivitatea lor tehnică, productivă.

Valoarea pe care un individ sau o societate o atribuie bunăstării animalelor pe care le folosește nici nu derivă din conceptul de „valoare intrinsecă”. Este pur și simplu reflecția reacției umane naturale, a satisfacției, a asigurării și a confortului derivate din faptul că o ființă simțitoare (animalul) este tratată într-un mod corespunzător.

Originea acestor simțăminte se poate afla în valorile etice sau culturale, în preferințele sau sensibilitățile indivizilor sau probabil chiar în neînțelegerile sau iluziile lor, dar ele sunt expresii ale unei valori economice.

În producția animală, economia ridică problema cum anume este condiționată valoarea utilă a animalelor, derivată din productivitatea lor, de către valoarea non-utilă, pozitivă sau negativă, datorată percepției de cât de bine se simt animalele în timpul producției.

ATRIBUIREA VALORII ECONOMICE

Exista trei sensuri de atribuire a unei valori economice bunastarii animalelor.

In primul rand, logica economica contrazice ideea ca animalele au o "valoarea intrinseca". Valoarea nu este o caracteristica innascuta si invariabila a cuiva, precum greutatea moleculara sau valenta, ci este o constructie distinct umana, ceva atribuit de catre om, iar in absenta acestuia nu are o nici o semnificatie.

In al doilea rand, marimea valorii atribuite unui obiect depinde de circumstanta si de un set intreg de factori umani, deci bunastarea animala poate fi importanta pentru anumiti indivizi sau grupuri din societate, inasa fara relevanta pentru altii.

In al treilea rand, daca ceva este recunoscut ca avand o valoare pentru indivizi, grupuri de indivizi sau societate ca intreg, atunci intr-o economie de piata exista o baza clara conceptuala pentru atribuirea unui "pret" acelei valori, care sa-i reflecte magnitudinea comparativ cu alte obiecte. Acest lucru reprezinta baza interventiei guvernamentale prin subventie si cadrul politic pentru legiferarea subventionarii.

Ludovic Cziszter